

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: V. D.
bytem K. 935, 280 02 K.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. KUOK 102996/2016, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 7. 2016, č. j. MMPř/092277/2016/JP.

2. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným za to, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, RZ X, nejel v obci Prosenice na ulici Grymovská v blízkosti hřiště ve směru jízdy z obce dne 7. 4. 2016 v době kolem 8.50 h rychlostí nejvýše 50 km/h, neboť mu hlídkou Policie ČR, která měla stanoviště v obci za hřištěm, byla naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost 96 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, mu byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Žalobce tak překročil rychlost v obci o 43 km/h. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 citovaného zákona. Přestupek byl spáchán z nedbalosti. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.
3. V žalobě žalobce namítal nesprávnost měření z důvodu nedodržení návodu k obsluze, neboť záměrný kříž na snímku z rychloměru leží téměř celý na vozovce a nikoliv na měřeném vozidle. Žalobce na podporu svého tvrzení přiložil již v I. stupni správního řízení vyjádření Českého metrologického institutu jako listinný důkaz v obdobné věci. Podle tohoto vyjádření obecně platí, že v případě, kdy leží záměrný kříž jen zčásti na měřeném vozidle, je to jasným důkazem nedodržení návodu k obsluze, a nelze toto měření užít jako důkaz v přestupkovém řízení. Proto žalobce navrhoval provést jako důkaz též návod k obsluze.
4. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012–27, s vyjádřením dodavatele použitého rychloměru ATS–TELCOM PRAHA, a. s., podle kterého provedené měření nebylo ovlivněno žádnými vnějšími vlivy a takové vyjádření dle žalovaného postačuje i pro daný případ. S tím žalobce nesouhlasil, protože zmíněné vyjádření se týká případu, kdy záměrný kříž ležel na sloupu, což podle vyjádření této společnosti mohlo být zapříčiněno buď posunutím kříže proti paprsku (kdyby se tato závada na měřiči objevila a vyhodnotila jako závadné měření), nebo k tomuto došlo při sledování vozidla v průběhu měření. Podle žalobce poloha záměrného kříže v posuzovaném případě nemohla být způsobena sledováním vozidla v průběhu měření, neboť záměrný kříž je vyobrazen na vozovce před měřidlem. V případě, že auto necouvalo, nelze tvrdit, že rychloměr dané vozidlo sledoval. V tomto případě by měřené vozidlo záměrnému kříži „nestíhalo, neboť tento jej předbíhal“. Podle žalobce se odkazovaný případ s jeho případem v podstatných znacích neshoduje a nelze závěry v něm dosažené na jeho případ použít.
5. Vyjádření Českého metrologického institutu má jako vyjádření instituce dozorující oblast metrologie vyšší věrohodnost, nežli vyjádření výrobce či dodavatele rychloměrů, který se prodejem rychloměrů živí, a tudíž je motivován vyjadřovat se tak, aby jeho výrobky „vypadaly“ spolehlivě. V případě potvrzení neplatnosti měření ze strany výrobce či dodavatele by totiž reálně hrozilo snížení prodeje rychloměrů.
6. Navíc je vyjádření dodavatele rychloměrů překonáno vyjádřením Českého metrologického institutu, neboť bylo vystaveno později. Podle žalovaného, pokud měl žalobce za to, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, měl povinnost toto své tvrzení

prokázat, např. stanoviskem Českého metrologického institutu, popř. znalce z příslušného oboru. Podle žalovaného je vyjádření institutu bez jakékoliv vazby na konkrétní projednávanou věc, a proto ho považoval za irrelevantní. Žalovaný pochyboval i o samotném původu předloženého vyjádření, neboť se jedná o scan bez příslušné hlavičky.

7. Podle žalobce je hodnocení žalovaného, že měl povinnost dokázat svá tvrzení, liché, neboť žalobce doložil právě vyjádření Českého metrologického institutu, které se obecně vyjadřuje k měření prováděné rychloměry typu MicroDigiCam LTI, které pro případ, že záměrný kříž leží byt jen zčásti na vozidle, uvádí, že se jedná o nedodržení návodu k obsluze a nelze jej použít jako důkaz. Podle žalobce v případě, kdy na jedné straně stálo tvrzení žalobce a návrh na důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu a na straně druhé argument žalovaného odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu, resp. v něm obsažené vyjádření výrobce rychloměru, nemělo být rozhodnuto a mělo být prováděno další dokazování. Správní orgány si mohly vyžádat vlastní vyjádření Českého metrologického institutu, které se vyjádří konkrétně k danému přestupku.
8. Žalobce namítl také použití tzv. dvojího metru. Argument žalobce spočívající v odkazu na vyjádření Českého metrologického institutu žalovaný odmítl jako irrelevantní, neboť se vztahuje k jinému případu. Do opozice k argumentu žalobce však žalovaný postavil rozsudek Nejvyššího správního soudu, který se ovšem také týkal jiné věci. Pokud měl žalovaný pochybnosti o pravosti přiloženého vyjádření Českého metrologického institutu, mohl si ji ověřit přímo u Českého metrologického institutu. Žalobce uvedl, že se skutečně jedná o scan, tedy kopii listiny, kterou tento institut doručil Městskému úřadu Slavkov u Brna v řízení vedeném pod sp. zn. KT/27122-14/5152-2014/DOL. Proto žalobce navrhl, aby byl proveden důkaz dotazem na Městský úřad Slavkov u Brna, zda je listina pravá. K navrhovanému důkazu návodem k obsluze se žalovaný nevyjádřil vůbec a jde tak o tzv. opomenutý důkaz.
9. Dále žalobce namítal, že vozidlo vyobrazené na snímku rychloměru není žalobcovo vozidlo, neboť registrační značka daného vozidla není čitelná. Žalobce trval na tom, že výřezy ostatních fotek nepatří k vozidlu vyobrazenému na snímku se záměrným křížem. Registrační značka daného vozidla je natolik osvěcena, že z této bílé registrační značky nelze za použití žádných filtrů vyčíst registrační značku vozidla. Žalobce navrhoval provést důkaz originálním souborem pořízeným rychloměrem při změření rychlosti ve formátu „.jmf“, kdy tímto bude prokázáno, že došlo k nezákonné manipulaci se snímkem. Podle žalobce vozidlo na snímku se záměrným křížem není jeho vozidlo, neboť na přiblíženém snímku má vozidlo jakousi nálepku na stínítku, kdy vozidlo vyfocené z dálky (tj. vozidlo žalobce) se záměrným křížem žádnou nálepku na levém stínítku nemá. Je sice pravdou, že na snímku č. 1 není registrační značka čitelná, avšak dle žalovaného obsahuje záznam o přestupku ještě další dva snímky, ze kterých lze jasně identifikovat registrační značku, barvu i typ vozidla.
10. Toto hodnocení žalovaného je dle žalobce nepřesvědčivé, neboť další dvě fotografie jsou do záznamu o přestupku přidány policisty až po změření rychlosti na stanici. Ze snímku se záměrným křížem se vykrojí ta část vozidla s registrační značkou, která se zvětší a přiloží do záznamu o přestupku. V případě, že je registrační značka zachycená na snímku rychloměrem bílá, nelze z této registrační značky při zvětšení fotografie vyčíst žádnou

registrační značku, neboť ani za použití filtrů nejde z bílé barvy vyfiltrovat barva černá. Tvzení žalovaného o tom, že registrační značku potvrzují další dva snímky, je liché, jelikož tyto dva snímky nevycházejí z původního snímku se záměrným křížem. To je zjevné i z odlišného úhlu vozidla ke kameře na jednotlivých snímcích. Vystává tak otázka, jak je možné, že z bílého místa místo registrační značky se po přiblížení vyrýsovala černá registrační značka vozidla.

11. Žalobce namítal, že zpracování výstupu z rychloměru do podoby záznamu o přestupku nesvědčí ověření potvrzené ověřovacím listem založeným ve spise. Žalobce spojitost mezi snímkem se záměrným křížem a snímkem s čitelnou registrační značkou zpochybňoval od počátku řízení a navrhoval dokazování, které bylo způsobilé odstranit veškeré pochybnosti, tj. důkaz originálním výstupem z rychloměru. Úvahy žalobce, že bylo změřeno skutečně vozidlo, jsou nepřesvědčivé. Žalovaný registrační značku odhaduje také z údajů zapsaných v tabulkové části oznámení o přestupku – záznamu z měřicího zařízení. Toto hodnocení žalovaného je dle žalobce naprosto irelevantní, neboť tuto informaci zadávají do rychloměru taktéž policisté, kteří při záměně vozidel jistě sehráli významnou roli. Tudíž nelze tyto údaje automaticky hodnotit jako věrohodné. Rovněž lze namítnout, že se jedná o údaje povahy úředního záznamu a tedy o podklady nepoužitelné, neboť se jedná o jednostranné úkony, které nevyžadují potvrzení dotčené osoby (žalobce).
12. Nemožnost záměny vozidel žalovaný dovodil také z výpovědi svědka K., který vypověděl, že ihned po změření rychlosti předal tuto informaci svému kolegovi a ten toto vozidlo zastavil. Žalovaný pouze označil žalobcovo tvrzení o možné záměně vozidel za nepodložené a zcela účelové.
13. Žalobce již před žalovaným namítal, že tvrzení jednoho svědka o tom, že měli vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu, neprokazuje, že policisté nenaměřili jiné vozidlo, které však nebylo zastaveno a žalobci pak byla rychlost účelově přiřknuta. Pokud by došlo k úmyslné záměně změřeného vozidla, jak žalobce namítal, jednalo by se mimo jiné o úmysl vyloučení svědka.
14. Lze přitom předpokládat, že policista by se k vědomě falešnému obvinění řidiče při svědecké výpovědi nepřiznal. Nelze tedy z jeho tvrzení bez dalšího dovozovat, že k výměně vozidel nedošlo, neboť lze pochybovat o věrohodnosti takového tvrzení. Pokud by policista popravdě uvedl, že k výměně vozidla došlo, vystavil by se minimálně kárnému postihu. Nebylo tedy možné vyloučit, že policista vypovídal nepravdu, aby utajil své protiprávní jednání.
15. Správní orgány měly dle názoru žalobce přesvědčivě odůvodnit, proč tvrzení policisty upřednostnily před tvrzením žalobce. Správní orgány však pouze obecně uvedly, že policisty lze apriori považovat za věrohodné atp.
16. Správní orgány mohly provést výpověď druhého zasahujícího policisty a originálním výstupem z rychloměru. Žalobce shledal negativní postoj žalovaného s nechutí se zabývat jakoukoliv žalobcovou námitku jako účelový. Žalovaný žádným relevantním důkazem nevyvrátil žalobcovo tvrzení o možné záměně vozidel. Stále zůstala nevyjasněna žalobcova námitka, že z bílé nečitelné registrační značky nelze po přiblížení udělat čitelnou

registrační značku. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami a vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důkazů. K navrhovanému důkazu provedením originálního souboru snímku pořízeného rychloměrem se žalovaný nevyjádřil.

17. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí magistrátu, protože v něm není uvedeno správné místo spáchání přestupku. Tuto skutečnost žalobce prokázal na fotografii pořízené rychloměrem a mapou z údajného místa spáchání přestupku, které přiložil k odvolání. Ke zjištění správného místa spáchání přestupku žalobce navrhoval provést důkaz ohledáním místa.
18. Podle žalovaného bylo v souladu s judikaturou dodrženo vymezení přesného místa spáchání přestupku uvedením času, obce, ulice a přesného místa vymezeného formulací „v blízkosti hřiště ve směru jízdy z obce“. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil celý skutkový stav. Podle žalobce se nemohl přestupek stát v blízkosti hřiště, což vyplývá z přiložené mapy a fotografie pořízené rychloměrem. Samotné určení místa „v blízkosti hřiště“ je dost nepřesné, neboť žalobci není známo, v jaké blízkosti či jaké vzdálenosti od hřiště mělo k přestupku dojít. Specifikace slova „blízko“ je značně nepřesný údaj. Blízká vzdálenost by se podle žalobce měla pohybovat v rámci několika metrů, ne však v rámci desítek metrů. V takovém případě by se mohl stát přestupek v úseku dlouhém bezmála půl kilometru.
19. Žalobce jasně prokázal, že místo spáchání údajného přestupku nemohlo být v blízkosti daného hřiště, neboť na fotografii pořízené rychloměrem lze vidět zakřivení vozovky, avšak při pohledu na mapu a okolí hřiště lze jasně vidět, že se přestupek nemohl stát v blízkosti tohoto hřiště, neboť zde vozovka není zakřivená. Z fotografie pořízené rychloměrem lze místo údajného spáchání přestupku odhadnout (asi u domu č. p. 197), avšak toto místo je od daného hřiště vzdáleno stovky metrů. Podle žalobce nelze tvrdit, že k přestupku mělo dojít v blízkosti hřiště. Žalovaný deformoval důkazy předložené žalobcem, když zhodnotil, že místo přestupku bylo v blízkosti hřiště, i když tomu tak ve skutečnosti nebylo.
20. Žalovaný pak uvedl, že na samotné měření rychlosti nemá vliv, jestli k přestupku došlo u domu č. p. 197 nebo č. p. 205. Žalovaný tak přiznal, že ke změření žalobcova vozidla došlo s největší pravděpodobností jinde, než jak vyplývá z výroku rozhodnutí magistrátu, avšak žalovaný tomu nepřiložil žádnou váhu. Dokonce z tvrzení žalovaného vyplynulo, že je vlastně úplně jedno, kde k přestupku došlo, zda k němu došlo o 200 m dále či blíže. Žalobce s benevolencí žalovaného nesouhlasil a namítal, že tímto žalovaný ignoroval právní názor Nejvyššího správního soudu, na který se sám odkazoval. Podle žalobce určení přesného místa je důležité ke zjištění, zda nemohlo při měření dojít k určitým rušivým skutečnostem, které ovlivnily nesprávně vybrané místo měření, jako je např. reflexe, překážky ve výhledu atd. Bez určení přesného místa přestupku nelze tyto elementy zasahující do prováděného měření vyloučit a provedené měření tak objektivně posoudit. Přesné místo změření rychlosti a spáchání přestupku bylo nutno zjistit též proto, že dle výpočtu žalobce týkajícího se skutečné vzdálenosti mezi měřicím stanovištěm a změřeným vozidlem bylo nutné dovodit, že rychloměr nesprávně změřil vzdálenost. To zakládalo důvodnou pochybnost o tom, zda jeho ověření nezaniklo, když funkce rychloměru měřit

přesně vzdálenost je zcela zásadní pro jeho funkci měřit rychlost. Použitý rychloměr funguje na principu diferenčního dálkoměru a rychlost vypočítává na základě údajů o okamžité vzdálenosti měřeného objektu od rychloměru v krátké časové posloupnosti ($v = s/t$).

21. Zodpovězení otázky, kde bylo měřicí stanoviště a kde bylo změřené vozidlo v okamžiku změření, tak bylo pro věc důležité. S ohledem na tvrzení uplatněná žalobcem bylo namístě důvodně pochybovat o platnosti měření. Místo spáchání přestupku tak nebylo zjištěno a vydané rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
22. Žalobce dále namítal neplatnost měření, neboť rychloměr ve svém výstupu měření uvedl, že vzdálenost od cíle v okamžiku změření rychlosti byla 168,5 m, což však (za předpokladu, že místem skutečného změření rychlosti bylo místo u domu č. p. 197) není pravdivý údaj. Žalobce provedl měření na přiložené mapě ke svému doplnění k odvolání. Žalobce změřil vzdálenost od místa stanoviště Policie České republiky, kdy policisté měli měřit u konce obce za hřištěm (jak vyplývá ze svědecké výpovědi) k místu, kde bylo žalobcovo vozidlo změřeno, dle snímku pořízeného rychloměrem. Měřením žalobce prokázal, že změřené vozidlo se nacházelo od rychloměru ve vzdálenosti 305 m a nikoliv pouhých 168,5 m, jak uvádí rychloměr. Vzdálenost 305 m také dvojnásobně překračuje doporučenou optimální vzdálenost stanovenou návodem k obsluze.
23. Podle žalobce došlo buď k nesprávnému nastavení rychloměru jeho obsluhou nebo rychloměr pozbyl potřebné ověření. K prokázání, že došlo k nesprávnému nastavení rychloměru, požadoval žalobce provést důkaz opětovnou výpovědí obsluhy rychloměru a důkaz návodem k obsluze, který by prokázal, že popsany postup obsluhy byl v rozporu s tímto návodem. Dále žalobce navrhoval provést důkaz ohledáním místa k určení skutečného přesného místa spáchání přestupku a opětovného přeměření vzdálenosti k prokázání, že rychloměr vykazoval nesprávné hodnoty. Žalobce také navrhoval provést důkaz vyjádřením výrobce rychloměru k prokázání, za jakých podmínek je možné, že rychloměr ukazuje nesprávné informace.
24. Podle žalovaného měřicí přístroj byl plně způsobilý sloužit svému účelu, neboť měl platné ověření a policisté, kteří ho obsluhovali, jsou dle žalovaného nepochybně odborně způsobilí a v případě podezření na správnou funkci měřidla by toto předali Českému metrologickému institutu či autorizovanému metrologickému středisku. Podle žalovaného bezchybnost rychloměru potvrzuje i tvrzení svědka K., dle kterého rychloměr nevykazoval žádné chyby.
25. Žalobce namítal, že ačkoliv mohla být obsluha rychloměru proškolená k obsluze rychloměru, neznamená to, že těmito schopnostmi a vědomostmi disponovala i v době prováděného měření. Taktéž žalobci nebylo známo, na základě čeho žalovaný zjistil, že policisté poznají případnou špatnou funkci rychloměru, a jak žalovaný zjistil, že by tito přístroj ihned předávali Českému metrologickému institutu. Žalovaný vyšel z nepodloženého tvrzení o neomylnosti rychloměru a počestnosti policistů, kteří rozpoznají jakoukoliv nesprávnou funkci rychloměru a všechna případná pochybení okamžitě hlásí.

26. Taktéž tvrzení svědka, že rychloměr nevykazoval žádné chyby před ani během měření, neprokazuje, že tento rychloměr neprováděl špatná měření. Lze pochybovat o tom, zda by to policista skutečně řešil způsobem, jak naznačil žalovaný. Lze pochybovat o tom, zda by si policista vady měření vůbec povšiml, neboť dle názoru žalobce použitý rychloměr není schopný rozpoznat, že jeho funkce měření vzdálenosti a rychlosti byla poškozena.
27. Žalobce v odvolání namítal, že pokud by k údajnému přestupku skutečně došlo v místě, jak je označeno správními orgány, nemohlo by k němu dojít, neboť v daném místě je umístěna dopravní značka č. B20a („70“). Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce toto tvrzení žádným hodnověrným důkazem nedoložil. S tím žalobce nesouhlasil, neboť navrhl provést ohledání místa, avšak s tímto návrhem se žalovaný nijak nevypořádal.
28. Dále žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o dopravním značení vyvrátil vyslechnutý svědek, který uvedl, že před provedeným měřením kontroloval dopravní značení na začátku a na konci obce. Žalobce však netvrdil, že by předmětná značka byla umístěna na začátku či konci obce, a proto je tvrzení svědka v tomto směru irelevantní. Podle žalobce je nutno pochybovat o věrohodnosti svědka již z výše uvedených důvodů. I kdyby proto svědek tvrdil, že žalobcem tvrzená dopravní značka na daném místě nebyla, bylo by stejně nutné žalobcem navrhované ohledání místa provést, neboť pouze tak by skutečný stav dopravního značení byl postaven najisto.
29. V další žalobní námitce žalobce namítal, že úvahy žalovaného stran jeho námitky, že mu byl v rozporu se zákonem o přestupcích uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, se s jeho argumentací v odvolání zcela mýlí. Žalovaný se nijak nevypořádal s právní argumentací žalobce. Podle žalobce zákon připouští dva výkladové závěry, a totiž že buď za přestupek lze uložit zákaz řízení pouze takové skupiny motorových vozidel, do které patřilo motorové vozidlo užitá žalobcem, anebo že za takový přestupek lze uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Protože jde o sankční řízení, je nezbytné dát přednost výkladu příznivějšímu pro žalobce. Správní uvážení při výběru druhu a výši sankce, jakožto výjimku z principu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, lze uplatňovat pouze tam, kde je zákon výslovně stanoví. Žalobci se nepodařilo v zákoně najít žádné zákonné zmocnění správních orgánů k tomu, aby tyto určili, zda bude za určitý přestupek uložen zákaz činnosti všech nebo jen některých skupin motorových vozidel (tedy modus dané sankce). Podle žalobce správní orgány nemohou při rozhodování, zda uloží zákaz řízení všech nebo jenom některých skupin motorových vozidel užít správní uvážení. Jedná se o otázku výkladu práva, který by měl být jednotný a respektovat mimo jiné zásadu *in dubio mitius*.
30. Dále žalobce namítal, že správní orgán neuvedl bodový postih jako formu trestu za spáchání údajného přestupku a tato část ve výroku chybí. Silniční zákon rozšířil okruh sankcí v § 11 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), podle kolizního pravidla *lex specialis derogat generali*. Jiný výklad by byl absurdní, neboť není rozumný důvod, proč by „odsouzený“ z přestupku neměl být informován o jednom z trestů, které jsou mu za přestupek ukládány. Funkce bodového postihu má být především preventivní, když skutečně citelné následky nastávají až tehdy, kdy se řidič tzv. vyboduje. Preventivní funkci může sankce jen sotva plnit, pokud adresát sankce není o uložení sankce informován.

31. Podle žalobce správní orgán v podstatě nijak neodůvodnil svůj závěr o nedbalostním zavinění. Pouze ze skutečnosti, že nebyl prokázán úmysl, nelze mít za zjištěné zavinění ve formě nedbalosti. I v případě nedbalosti je nutné, aby správní orgán přezkoumatelně odůvodnil naplnění jednotlivých znaků, zejména dodržení tzv. potřebné míry opatrnosti. S tím se žalovaný neztotožnil a odůvodnění magistrátu nenapravit. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce věděl, že se nachází v obci? A jak dospěl k závěru, že žalobce se na tachometr podíval právě v okamžiku, kdy údajně došlo ke změření? Žalobce si je vědom toho, že podle Nejvyššího správního soudu je řidič schopen rozpoznat rychlost jakou jede s přesností ± 5 km/h. Žalobce však poukazoval na to, že měl jet rychlostí 93 km/h v obci, tedy měl spodní hranici skutkové podstaty přestupku překročit pouze 4 km/h. Pokud tedy není prokázáno, že žalobce se na tachometr podíval právě v okamžiku, kdy mělo dojít ke změření, nebo alespoň těsně před tím, nelze mít za prokázané, že věděl, že naplňuje danou skutkovou podstatu, neboť mohl mít dobře za to, že jede rychlostí 89 km/h.
32. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí magistrátu, neboť v něm chybí přesné stanovení formy zavinění. Není uvedeno, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou. Toto je v rozporu s § 4 zákona o přestupcích. Žalovaný se k této námitce nevyjádřil vůbec. Zjištění konkrétní míry zavinění pak má vliv zejména na výši uložené sankce a nelze v budoucnu vyloučit upřesnění tohoto údaje v evidenci přestupků.
33. Podle žalobce uložená pokuta je nepřiměřená, nedostatečně odůvodněná a při její výměře byly porušeny zásady pro výměru, zejména zákaz dvojího přičítání. Ani v případě odůvodnění pokuty není z výroku napadeného rozhodnutí zřejmé, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí magistrátu.
34. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky jsou zcela totožné s námitkami uvedenými v odvolání, s nimiž se žalovaný velmi podrobně vypořádal a na závěrech tam vyslovených nadále setrval. Správní orgány obou stupňů postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce. Odvolací, potažmo žalobní námitky považoval žalovaný za teoretické úvahy zmocněnce opírající se o selektivně uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu, které nemají ve spisovém materiálu na rozdíl od závěrů správních orgánů obou stupňů oporu, s cílem celé řízení, včetně rozhodnutí ve věci zcela zpochybnit.
35. V **replíce** žalobce podotkl, že pokud by skutečně byla zachována jeho procesní práva a byl zjištěn stav věci bez větších pochybností, nebyla by podávána žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Rozdíly mezi odvolacími a žalobními námitkami jsou podle něj zjevné.
36. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 10. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

37. Ze **správního spisu** soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku ze dne 19. 4. 2016 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Podle oznámení je v předmětném místě nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobce se odmítl do oznámení vyjádřit a podepsat ho.
38. Ze záznamu o přestupku vytištěného z rychloměru soud zjistil, že vozidlo žalobce bylo změřeno ze vzdálenosti 168,5 m. Místem měření byla obec Prosenice, ulice Grymovská – u hřiště. Změřené vozidlo bylo Volkswagen Passat, RZ X. Na první fotografii je vyobrazeno předmětné vozidlo jedoucí poblíž středové čáry. Žádná jiná vozidla se před vozidlem ani za vozidlem nenacházejí. Záměrný kříž je těsně před vozidlem. Vozidlo je uprostřed snímku na rovném úseku následujícím po zatáčce. Na druhém snímku je bližší záběr na vozidlo s řidičem a čitelnou registrační značkou. Na třetím snímku je čitelná registrační značka vozidla.
39. Podle ověřovacího listu ze dne 22. 9. 2015 byl předmětný rychloměr ověřen a doba platnosti ověření rychloměru končila dne 21. 9. 2016.
40. Podle úředního záznamu ze dne 7. 4. 2016 sběrné stanoviště se nacházelo na stejném místě jako měřicí zařízení a vozidla byla měřena ve směru jízdy na obec Grymov. Vozidlo bylo ihned po změření zastaveno a po celou dobu od změření po zastavení bylo ve stálém vizuálním kontaktu policistů. Mezi změřením a zastavením vozidlo nikde nezastavilo, ani neodbočilo a nemohlo dojít k záměně vozidla ani řidiče. Výhledové podmínky při měření byly dobré. Před zahájením měření ani během něj nedošlo k žádné chybě měřicího přístroje ani jiné skutečnosti, která by bránila zahájení měření nebo jeho pokračování. Řidič se ve vozidle nacházel sám. Na místě byla pořízena fotodokumentace z měřeného vozidla a řidiče.
41. Podle úředního záznamu ze dne 7. 4. 2016, sepsaného Bc. J. Z., se sběrné stanoviště nacházelo za fotbalovým hřištěm u odbočky ke garážím ve směru jízdy měřených vozidel. Řidič byl ztotožněn coby žalobce na základě předložených dokladů. Po přečtení a předložení tiskopisu oznámení přestupku a poučení o možnosti vyjádření žalobce toto neučinil a odmítl tiskopis i podepsat. V době, kdy bylo předmětné vozidlo změřeno, nejelo žádné jiné vozidlo, které by bylo stejné nebo změřenému vozidlu podobné. K záznamu je připojena fotografie vozidla a řidiče, ze které se podává jasně i registrační značka vozidla a slunečné jasné počasí.
42. Podle výpisu z evidenční karty žalobce vlastní řidičské oprávnění od 9. 4. 1993. Žalobce měl šest záznamů o přestupcích a stav bodového hodnocení žalobce byl 0 bodů.
43. U ústního jednání zmocněnkyně žalobce uvedla, že žalobce nesouhlasí s přestupkem a požádala o fotokopie spisového materiálu a lhůtu na vyjádření.
44. Podle vyjádření zmocněnkyně žalobce, doručeného magistrátu dne 20. 6. 2016, žalobce popřel, že by jel výše uvedenou rychlostí a s přestupkem nesouhlasil. Žalobce namítl, že měření je neplatné, protože záměrný kříž leží téměř celý na vozovce, což je dle vyjádření Českého metrologického institutu důvodem k zastavení řízení. Toto vyjádření přiložil

žalobce jako důkaz, stejně jako návod k obsluze rychloměru, protože bylo postupováno v rozporu s ním. Žalobce dále namítl, že zachycené vozidlo na snímku z radaru není vozidlo žalobce, a že na nekvalitním snímku nelze rozeznat registrační značku vozidla, která je téměř celá osvětlená. Podle žalobce změřené vozidlo na snímku hlídce Policie České republiky ujelo, a tak zastavili první podobné vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat, tomuto vozidlu podobné.

45. Podle vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27. 12. 2015 nazvaného „vyjádření k danému přestupku“, dle odborných zkušeností lze konstatovat, že rychlost vozidla na pořízené fotodokumentaci byla změřena správně, i když záměrný kříž – místo dopadu měřicího laserového svazku – leží částečně na vozovce. Nicméně institut doporučuje, aby orgán, který řeší tento přestupek, zastavil řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Český metrologický institut trval na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen zčásti na vozidle, jako v tomto případě, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy radarového rychloměru uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupků.
46. Svědek L. K., zasahující policista, vypověděl, že v předmětném úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Měřicí radar byl umístěný u konce obce za hřištěm. Policisté měřili výjezd z obce směrem na obec Grymov. Změřená vozidla byla zastavena na témže místě, kde se nacházel měřicí přístroj. Před samotným měřením bylo zkontrolováno osazení dopravních značek, začátek a konec obce a před samotným započítáním měření byl zkontrolován přístroj, zdali nevykazuje chybu dle manuálu od výrobce. Před měřením i během něj nedošlo k žádné chybě na měřicím zařízení, která by znemožňovala měřit nebo pokračovat v měření. Předmětné vozidlo jelo rychlostí 96 km/h. Svědek toto zjištění sdělil kolegovi vedle sebe a ten vstoupil do vozovky a předmětné vozidlo předepsaným způsobem zastavil. Po celou dobu měli policisté vozidlo zřetelně na očích, a proto nemohlo dojít k záměně vozidla. V inkriminovanou dobu nejelo žádné jiné vozidlo v daném místě. Řidič byl ve vozidle sám, takže byla vyloučena záměna řidiče. V místě, kde bylo prováděno měření, se nenachází žádná vegetace, která by znemožňovala ve výhledu na jedoucí vozidlo. Kolega svědka prováděl fotodokumentaci, na které je zachycen řidič, který předmětné vozidlo řídil. Svědek uvedl, že je proškolen k obsluze použitého rychloměru, k čemuž předložil magistrátu i osvědčení č. 721013/6/110 na jeho jméno, vystavené dne 21. 3. 2014. Substituční zmocněnec žalobce neměl na svědka žádné dotazy ani k jeho výpovědi žádné vyjádření.
47. **Rozhodnutím magistrátu** ze dne 18. 7. 2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora popsaného přestupku, který byl spáchán z nedbalosti. Magistrát popsal řízení a jednotlivé důkazy, vyvodil z nich skutková zjištění a skutkové závěry a uvedl, že rychloměr splňoval v danou dobu všechny zákonné podmínky požadované pro jeho používání, a proto magistrát nepochyboval o přesnosti výsledku měření. Každý radar, který Policie České republiky k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“), a jeho prováděcím vyhláškám. Radary v ČR jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h. Při posuzování předmětného přestupku žalobce možnou odchylku měřicího zařízení zohlednil magistrát.

48. Dalším důkazem o spáchání přestupku je svědecká výpověď zasahujícího policisty L. K., který obsluhoval radar a popsal ve své výpovědi celý průběh události. Z výpovědi vyplynulo, že prováděl výkon služby společně s kolegou v obci Prosenice a měřili maximální dovolenou rychlost v obci a dodržování maximální dovolené rychlosti v obci. Změřená vozidla byla zastavena na témže místě, kde se nacházel měřicí přístroj a před měřením bylo zkontrolováno osazení dopravních značek, začátek a konec obce a i přístroj, zda nevykazuje chybu dle manuálu od výrobce. Během měření nedošlo k žádné chybě na měřicím zařízení. Svědek k rozhledovým a výhledovým podmínkám uvedl, že se v předmětném místě nenachází žádná vegetace, která by znemožňovala výhled na jedoucí vozidlo, a vozidlo bylo po celou dobu od změření po zastavení ve vizuálním kontaktu policistů. Záměna vozidla byla zcela vyloučena. Měření prováděla řádně proškolená osoba a obsluha měřicího zařízení spadá do její běžné činnosti. Během měření se nevyskytly žádné negativní okolnosti či vlivy, které by měly dopad na celé měření, především pak na výslednou naměřenou hodnotu.
49. K přiloženému vyjádření Českého metrologického institutu jako listinnému důkazu magistrát uvedl, že se týkalo jiného případu a na tento případ nijak nedopadá. Výsledky vyjádření k jednomu konkrétnímu případu nelze paušalizovat. I za situace, kdy je ze snímků patrné, že záměrný kříž není zcela na vozidle, nelze v daném případě pochybovat o správnosti naměřené hodnoty rychlosti vozidla, které žalobce řídil.
50. K námitce žalobce k pořízenému snímku, že zachycené vozidlo na snímku z radaru není jeho vozidlo, a že jde o nekvalitní snímek, magistrát uvedl, že souhlasí s tím, že skutečně nelze z pořízeného snímku rozeznat registrační značku vozidla, nicméně z detailního záběru na registrační značku ji rozeznat lze. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že vozidlo, kterému byla změřena rychlost, bylo stále ve vizuálním kontaktu hlídky, kdy svědek K. ve své výpovědi uvedl, že měli vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu a v danou dobu nejelo místem žádné jiné vozidlo, navíc jeho kolega provedl fotodokumentaci, kde je zachyceno vozidlo i osoba žalobce. Podle magistrátu snímek je zcela jistě jedinečným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením a pořízenou fotodokumentací je doloženo, že vozidlo, kterému byla naměřena rychlost, bylo zastaveno a žádné jiné, a s řidičem tohoto vozidla byl přestupek na místě hlídkou projednán. Námitka žalobce, že změřené vozidlo hlídce ujelo, a tak zastavili první podobné vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat, je lichá.
51. Dle magistrátu měření rychlosti předmětného vozidla probíhalo bez jakýchkoliv pochybností, v době platnosti ověření rychloměru, který rychlost automaticky zaznamenal. Před započítáním měření ani během něj nedošlo k žádné chybě na měřicím přístroji ani jiné skutečnosti, která by bránila zahájení měření nebo jeho pokračování. Radar byl řádně kalibrován. K obsluze měřicího zařízení byl policista proškolen. Pozornost svědka byla zaměřena na motorové vozidlo, kterému byla naměřena rychlost. Svědek měl motorové vozidlo po celou dobu ve vizuálním kontaktu a žádná překážka, která by bránila v měření rychlosti, se nevyskytla. Svědecká výpověď zasahujícího policisty je shodná a ve vzájemném souladu se všemi podklady rozhodnutí, a tak neměl magistrát důvod pochybovat o její pravdivosti. Pokud by žalobce nejvyšší dovolenou rychlost

nepřekročil, nebyl by dán důvod k postupu hlídky tak, jak jej učinila. Shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokázaly protiprávní jednání žalobce.

52. Magistrát přihlédl k závažnosti daného přestupku, ke způsobu jeho spáchání a míře zavinění, jakož i k osobě žalobce. V daném případě magistrát přihlédl zvláště k míře nebezpečnosti a závažnosti přestupku, kdy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci může dojít k ohrožení života, zdraví nebo majetku řidiče i jiných osob. Nerespektování maximální dovolené rychlosti je jedna z hlavních příčin dopravních nehod s vážnými následky, má negativní vliv na bezpečnost prostředí v obci a může mít za následek ohrožení života, zdraví, majetku řidiče či jiných osob. Ke spáchání přestupku došlo v obci, tedy v místě, kde je vyšší koncentrace všech účastníků provozu, nicméně na druhou stranu magistrát nepřehlédl, že na pořízeném snímku je zachyceno pouze jedno vozidlo a žádné jiné, a proto je možné připustit, že v danou dobu nebyla zvýšena hustota provozu na pozemní komunikaci. Tato skutečnost závažnost přestupku snížila. Současně však byla závažnost přestupku hodnocena také v kontextu s hodnotou překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy rychlost byla ve stanoveném rozmezí v obci o 40 km/h a více překročena o 3 km/h, tedy na samém začátku stanoveného rozmezí. Magistrát přihlédl k míře zavinění, protože z obsahu spisu nebyl shledán úmysl, šlo o nedbalost. Z výpisu evidenční karty žalobce, který byl uzavřen ke dni 26. 5. 2016, vyplynulo, že držitelem řidičského oprávnění je delší dobu, je profesně způsobilý pro skupiny vozidel C1, C, C1E, CE, D1E, DE, a i když v seznamu přestupku je evidováno 6 záznamů, nelze odhlédnout od zjištění, že jsou staršího data, za rok 2015 je evidován jeden záznam vyřešený v blokovém řízení. K těmto zjištěním přihlédl magistrát ve prospěch žalobce. Aktuální stav bodového hodnocení 0 bodů.
53. Vzhledem k povaze a charakteru přestupkového jednání po vyhodnocení všech kritérií a okolností, za kterých byl přestupek spáchán, uložil magistrát pokutu na dolní hranici stanoveného rozmezí.
54. V **odvolání** žalobce namítal, že nebyla dostatečně stanovena forma zavinění, že mu nesprávně byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, že nebyl uveden bodový postih ve výroku a že nebylo správně stanoveno místo spáchání přestupku. Žalobce navrhl ohledání místa a přiložil mapu z místa měření. Dále žalobce navrhl provést jako důkaz návod k obsluze rychloměru, vyjádření výrobce rychloměru a opětovný výsledek obsluhy rychloměru. Žalobce se obsáhle vyjádřil k poloze záměrného kříže, nečitelné registrační značce kvůli odlesku, a proto navrhl provést jako důkaz originální výstup pořízený rychloměrem při změření pravděpodobně ve formátu „jmf“, kterým by bylo prokázáno, že došlo k manipulaci se snímkem. Dále žalobce namítl nedostatečné odůvodnění sankce, nedostatečnost úvah magistrátu o naplnění materiální stránky přestupku a nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu.
55. V **rozhodnutí o odvolání** žalovaný k námitce o neuvedení přesné formy zavinění obecně uvedl, že k zavinění za přestupek stačí jednání z nedbalosti. Podle zákona č. 204/2015 Sb., účinného od 1. 10. 2015, je třeba ve výroku uvádět, zda byl konkrétní přestupek spáchán z nedbalosti či úmyslně. Forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Pro tyto účely jsou relevantní informace o formě zavinění z nedbalosti či úmyslu bez dalšího rozšíření přímého či nepřímého úmyslu a

vědomé či nevědomé nedbalosti. Dalšími okolnostmi zavinění se správní orgán může zabývat v odůvodnění rozhodnutí, právě při určení druhu a výše sankce. Uvedení formy coby nedbalostní je v daném případě dostačující a zcela v souladu s požadavky § 77 zákona o přestupcích.

56. K námitce proti zákazu řízení všech motorových vozidel, ačkoliv přestupek byl spáchán činností spočívající pouze v řízení motorového vozidla skupiny B, žalovaný uvedl, že žalobci byl uložen absolutní zákaz bez jakýchkoliv omezení a výjimek v délce trvání šesti měsíců. Tento zákaz byl uložen z důvodu, že žalobce výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost, a to o 43 km/h v obci. Řízení motorového vozidla je činností, při které by řidič mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku či způsobit takovým činem dopravní nehodu. Tato činnost je logicky zákonem korigována právě stanovenými povinnostmi žalobce vyplývajících ze zákona o silničním provozu a souvisejícími právními předpisy. V případě předmětného přestupku bylo zcela namístě uložit zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel tak, aby bylo po tuto dobu zákazu činnosti znemožněno žalobci řídit jakákoliv motorová vozidla bez dalších dodatků a výjimek, které by snižovaly účinnost uloženého zákazu, a jimiž by žalobci bylo umožněno řídit jakékoliv motorové vozidlo. Porušení povinností řidiče při řízení motorového vozidla skupiny B spočívající ve výrazném překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené pro jízdu v obci svědčí o hrubém nerespektování základních pravidel silničního provozu, a to bez ohledu na skupinu řízeného vozidla. Uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel má vždy za následek ztrátu oprávnění obviněného v řízení jakéhokoliv motorového vozidla. Tento závěr lze analogicky dovodit i z bezpočtu již judikovaných právních vět, např. ve věcech sp. zn. 3 Tdo 98/2010, sp. zn. 11 Tdo 594/2004 nebo sp. zn. 3 Tdo 630/2008.
57. K námitce neuvedení bodového hodnocení ve výroku žalovaný uvedl, že toto § 77 zákona o přestupcích správnímu orgánu neukládá. Bodové hodnocení se zaznamenává v registru řidičů, a to až následně po právní moci rozhodnutí ve věci přestupku.
58. K námitkám k nesprávnému uvedení místa spáchání přestupku, návrhu k ohledání místa spáchání přestupku, provedení důkazu čtením návodu k obsluze rychloměru, vyjádřením výrobce rychloměru, opětovnému výsledku obsluhy rychloměru, že záměrný kříž leží mimo vozidlo, téměř celý na vozovce a registrační značka vozidla na snímku z rychloměru není čitelná a nejde o vozidlo žalobce, žalovaný uvedl, že magistrát dostatečně vymezil přesné místo spáchání přestupku v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Specifikovat místo přestupku je třeba tak, aby nebylo možné přestupek zaměnit s jiným. Výrok rozhodnutí obsahuje jak čas, tak obec, ulici, jakož i místo vymezené formulací „v blízkosti hřiště ve směru jízdy z obce“. Žalobce se bezesporu nacházel v obci, což ani sám nerozporuje a zjevně spekulativní tvrzení o předpokladu, že by snad rychlost jízdy v místě měření byla dopravní značkou stanovena na 70 km/h, žádným hodnověrným důkazem nedokládá. Naopak toto tvrzení žalobce je vyvráceno výpovědí svědka K., který vypověděl, že před započítím měření bylo kontrolováno dopravní značení označující začátek i konec obce. Netřeba zdůrazňovat, že obecnou úpravou provozu je v obci povoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h, a zda se při měření rychlosti nacházelo vozidlo v ulici Grymovské přesně před domem č. p. 197 či č. p. 205 nemá na samotné překročení rychlosti jízdy v obci o 43 km/h žádný zásadní vliv. Vozidlo bylo měřicím přístrojem

změřeno a jeho rychlost jízdy byla zaznamenána v hodnotě 96 km/h. Žalobce se pouze chabými argumenty snažil místo spáchání přestupku zpochybnit, když tvrdil, že v místě měření je rychlost upravena dopravní značkou na 70 km/h, aniž by své tvrzení jakkoliv prokázal. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na něho. Žalovaný shledal shromážděné podklady rozhodnutí za dostatečné a neshledal v nich rozpory.

59. Rychloměr měl platné ověření. Policisté zařazení do výkonu služby k dopravní policii, kteří užívali měřidlo, byli nepochybně odborně způsobilí natolik, aby při sebemenším podezření na správnou funkci měřidla toto předali autorizovanému metrologickému středisku či případně Českému metrologickému institutu k ověření. Jelikož k ničemu takovému nedošlo, musel žalovaný vycházet z faktu, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu. Toto potvrdil i svědek K. ve své výpovědi, kterou žalovaný v této části citoval.
60. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 82/2012 – 27, citoval z něj a odkázal na to, že pokud stanovisko dovozce měřidla uznal jako dostačující i Nejvyšší správní soud, není důvod, aby tak neučinil v dané věci žalovaný. Pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti měření, mohl svá tvrzení prokázat stanoviskem Českého metrologického institutu nebo znalce z příslušného oboru. Žalobce předložil správnímu orgánu vyjádření Českého metrologického institutu, které je však bez jakékoliv vazby na konkrétní projednávanou věc, a proto jej nepovažuje žalovaný za relevantní. Žalovaný pochyboval i o původu předloženého vyjádření, neboť se zjevně jedná o kopii či scan bez příslušné hlavičky institutu, bez označení písemnosti. Měření rychlosti zasahujícími policisty v daném případě žalovaný považoval za korektní na základě výše vysvětleného. Žalovaný přisvědčil námitce žalobce, že registrační značka vozidla na obrazové části záznamu o přestupku není na snímku č. 1 čitelná. Záznam o přestupku však obsahuje ještě další dva snímky, kde je jasně identifikovatelná registrační značka, barva i typ vozidla. Údaje o vozidle jsou uvedeny současně i v tabulkové části oznámení o přestupku, tedy záznamu z měřicího zařízení. Žalovaný nemá důvod spekulovat o možné manipulaci či následné úpravě snímků, jak se snaží žalobce žalovanému předeštit. Žalovaný znovu odkázal na výpověď svědka K. a ztotožnění řidiče coby žalobce. Tvrzení žalobce, že vozidlo na snímku není vozidlo žalobce, považoval žalovaný za nepodložené a zcela účelové.
61. K námitce o výši sankce a nedostatečném odůvodnění žalovaný dospěl k závěru, že magistrát při jejím ukládání postupoval v souladu s právními předpisy a zohlednil § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tzn., že přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele. Žalobce spáchal přestupek při zavinění dosahující intenzity minimální vědomé nedbalosti, tedy věděl o tom, že jede s vozidlem v obci, kdy byl povinen dodržet maximální rychlost jízdy 50 km/h, navíc rychloměr ve vozidle je v zorném poli řidiče a žalobce musel vědět, jak rychle jede, tzn., že věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Vědomá nedbalost je z jednání žalobce zcela evidentní a označil ji tak magistrát i žalovaný.

62. Žalobce jako řidič vozidla ví, že musí sledovat kromě situace v provozu také rychlost, kterou se pohybuje, zda tato náhodou nepřekračuje limit stanovený pro konkrétní úsek pozemní komunikace. Žalobce nemohl mít sebemenší pochybnost, že se nachází v obci. Pokud v takové situaci nekontroluje rychloměr, pak nelze hovořit o pouhém opomenutí potřebné péče, ale výhradně o situaci, kdy žalobce ví, že jeho jednáním může dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že se tak nestane. Ohrožení zájmu chráněného zákonem nelze spatřovat pouze v konkrétním vyvolání nebezpečí pro konkrétního jedince nebo škody na majetku, ale právě ohrožením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Každý, kdo vědomě výrazně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, musí být srozuměn s tím, že toto jednání bezpečnost silničního provozu ohrožuje a činí-li tak, pouze nedůvodně spoléhá, že kromě porušení právem chráněné celospolečenské hodnoty ještě navíc zasáhne do práv konkrétního jedince.
63. Vidět v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 43 km/h nevědomou nedbalost by samo o sobě zpochybňovalo odbornou způsobilost takové osoby účastnit se provozu na pozemních komunikacích v roli řidiče motorového vozidla. Žalovaný připomněl obecnou zásadu *culpa lata dolo proxima est* (hrubá nedbalost je blízka zlému úmyslu). V daném případě lze totiž vést diskusi toliko nad tím, zda jednání žalobce bylo vedeno úmyslem či nedbalostí, nikoliv řešit, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Ať tak či onak, k naplnění subjektivní stránky přestupku postačí zavinění v intenzitě nevědomé nedbalosti.
64. V daném případě není důvod, aby správní orgány měly pochybnost o tom, zda jednání žalobce naplňuje i onu podmínku společenské nebezpečnosti, neboť se nejedná o mírné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, např. o 5 km/h po odpočtu metrologické odchylky. Kritérium osoby pachatele správní orgán poměřoval i počtem záznamů o protiprávním jednání v evidenční kartě řidiče. V ní zjistil šest záznamů, byť staršího data, a přihlédl pouze k jednomu záznamu z roku 2015. Vyšší sankce také negativně ovlivnila skutečnost, že žalobce ani při tomto opakovaném jednání, byť jiného charakteru, neprojevuje žádnou sebereflexi a lítost, tedy snahu o minimální lidské odčinění spáchaného skutku. Absence lítosti vyjadřující alespoň uvědomění si, že jednání žalobce mohlo mít vážné následky, k nimž nedošlo jen shodou šťastných okolností, na nichž se žalobce nijak nepodílel, a že jeho jednání je projevem nedostatku respektu vůči celospolečenským hodnotám, je sama o sobě zcela dostačující pro uložení sankce těsně nad spodní hranicí zákonného rozpětí. Okolnost zvyšující nebezpečnost jednání žalobce je dále třeba spatřit i v tom, že se jedná o přestupek v obci a pouze momentálně nízká hustota provozu by mohla závažnost přestupku nepatrně snížit. Polehčující okolností v daném případě by mohl být fakt, že přestupek neměl žádné škodlivé následky a že k němu došlo při nízké hustotě provozu. Žalovaný závěrem konstatoval, že rozhodnout o tom, jaká sankce a v jaké výměře bude pachateli přestupku uložena, náleží správnímu orgánu I. stupně. V daném případě žalovaný posuzoval především to, zda při úvaze o sankci magistrát nevybočil z mezí předepsaných přestupkovým zákonem a současně zkoumal i přiměřenost uložených sankcí. Odůvodnění sankce magistrátem je sice stručné, ale zcela vyhovuje zákonným parametrům a je obsahově výstižné. Magistrát právní předpisy při ukládání sankce v neprospěch žalobce neporušil a nejsou dány důvody pro změnu výroku o sankci.

65. K námitce nedostatečného odůvodnění materiální stránky, kdy se magistrát omezil pouze na naplnění formálních znaků, žalovaný poukázal na to, že zákonodárce při stanovení maximální rychlosti pro jízdu v obci vycházel z předpokladu prevence všech účastníků silničního provozu, aby se zabránilo kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Smyslem ustanovení maximální dovolené rychlosti pro jízdu v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Žalobce byl povinen dodržet stanovenou maximální rychlost v obci 50 km/h, aby mohl v případě zcela nečekaného výskytu chodce, cyklisty, zvířete apod. kritickou situaci řešit. Materiálnímu znaku přestupku se věnoval ve své soudní praxi i bezpočet rozhodnutí soudů, kdy vybrané z nich jsou citovány níže. K dodržování rychlosti lze obecně konstatovat, že zákon zakládá odpovědnost řidiče za dodržení takové rychlosti vozidla, která neohrozí bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zejména jeho účastníky. Příkladný výčet faktorů, které musí řidič při zvolení rychlosti zohlednit, má subjektivní i objektivní charakter. Mezi schopnosti řidiče, které mohou ovlivnit zvolenou bezpečnou rychlost, je např. dovednost zvládat vozidlo ve smyku při jízdě na kluzké vozovce. Omezení rychlosti je jednak stanoveno individuálně pro uvedené kategorie motorových vozidel, jednak je vymezeno absolutně v závislosti na druhu pozemní komunikace a místě, kde se nachází. Výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy motorového vozidla v obci (v tomto případě o více než 75 %) je porušením důležité povinnosti uložené řidiči motorového vozidla právními předpisy, protože takové porušení má zpravidla za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví. Dále žalovaný obsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle žalovaného jednání žalobce v posuzované věci společenskou škodlivost představovalo. K překročení rychlosti došlo ve čtvrtek, tedy v pracovní den v dopoledních hodinách. Místo spáchání přestupku je oblastí smíšené zástavby, v níž se nacházejí jak rodinné domy, zahrady, bytové domy, tak i sportoviště. Zasahující policisté měřili rychlost uprostřed rovinného úseku ulice Grymovské v obci Prosenice za hřištěm u konce obce, kde byla vozidla i zastavována. Ulice Grymovská je téměř po celé své délce lemována dlážděným chodníkem a k uvedené komunikaci taktéž ústí cyklostezka, která u hřiště končí a začíná a cyklisté jsou nuceni pokračovat v jízdě právě po pozemní komunikaci ulice Grymovské. Reálné riziko přejíždění a přecházení pozemní komunikace cyklisty a chodci zde tedy je. Jakkoli konkrétní bod, kde byla rychlost žalobci měřena, se může na první pohled jevit jako dopravně zcela bezkonfliktní, je potřeba mít na paměti, že vozidlo žalobce bylo stále v pohybu. Okolnosti přestupku zahrnující oblast, kterou žalobce projížděl, nízkou hustotu provozu a překročení nejvyšší dovolené rychlosti o nejméně 43 km/h netvoří dohromady takové výjimečné podmínky, které by snad vedly k absenci společenské škodlivosti jednání. Postačí možné ohrožení potenciálních účastníků silničního provozu.
66. Závěry magistrátu o existenci materiálního znaku nejsou nepřezkoumatelné, a to ani při své stručnosti. Naopak. Magistrát opřel své úvahy o to, že nerespektování maximální dovolené rychlosti obecně je jedna z příčin dopravních nehod s vážnými následky, má negativní vliv na bezpečnost prostředí v obci a může mít za následek ohrožení života, zdraví i majetku. Žalovaný už jen doplnil, že jakékoliv zvýšení rychlosti obecně představuje výrazné ztížení možnosti zastavení vozidla v reakci na změny situace

v silničním provozu. Tato zásada je obecně platná pro jakýkoliv druh vozidla (fyzikální zákony platí v tomto případě bez rozdílu).

67. Podle žalovaného nebylo nutné dokazování provedené magistrátem doplňovat. K oznámení o spáchaném přestupku se žalobce nijak nevyjádřil a nepodepsal jej. Podkladem rozhodnutí bylo dále ověření měřicího zařízení a fotozáznam z měřicího zařízení. I podle žalovaného jsou předložené důkazní prostředky zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, následně podpořené svědeckou výpovědí zasahujícího policisty K.. Podle žalovaného magistrát při rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nepochybil ani, pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženého žalobcem, neboť dospěl k názoru, že jím nelze zjistit ve věci nic jiného, než co vyplývá z provedených důkazů. V probíhajícím řízení byl rozhodujícím důkazem záznam z ověřeného měřicího zařízení, který spolu s dalšími listinnými podklady a výsledkem svědka dostatečně osvědčil spáchání daného přestupku. Žalobcem vznesené námitky nebyly nikterak relevantně doloženy a lze je považovat za pouhé spekulace či smyšlenky, stejně tak jako tvrzení, že úsek měření měl být osazen dopravním značením upravujícím rychlost jízdy na 70 km/h. Dle žalovaného se těmito námitkám dostatečně věnoval v odůvodnění magistrát. Žalovaný se s tímto odůvodněním zcela ztotožnil. Žalovaný neměl žádný důvod pochybovat o tom, že měření nebylo provedeno zcela v souladu s platnou metodikou měření a návodem k obsluze měřicího zařízení. Listiny založené ve spise v dané věci lze podle judikatury možno považovat za podklady, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se žalobce daného přestupku dopustil. Spáchání projednávaného přestupku bylo dostatečně prokázáno. Rychloměr zaznamenal předmětné vozidlo s registrační značkou, datem i časem měření a naměřenou rychlostí. K úplnému zjištění skutkového stavu přispěla i svědecká výpověď zasahujícího policisty, která potvrdila průběh přestupkového jednání žalobce a ozřejmila nejen průběh samotného měření a následné silniční kontroly, ale i okolnosti spáchání přestupku a jeho samotné projednání na likvidačním stanovišti. To, že svědecká výpověď policisty korespondovala se skutečnostmi uvedenými v oznámení přestupku a úředních záznamech, pak považoval žalovaný za logické. Podle žalovaného magistrát jednotlivé důkazy provedl, důkladně zvážil a neshledal v nich žádné rozpory a v rozhodnutí důkazní stav i své úvahy dostatečně odůvodnil. Sankci považoval žalovaný za přiměřenou, korespondující s vyhodnocenými okolnostmi spáchání přestupku a odůvodněnou, uloženou těsně nad spodní hranicí zákonem stanoveného rozpětí.
68. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
69. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 7. 4. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 25. 10. 2016.
70. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

71. Nedůvodná je námitka **nesprávnosti měření**. Předmětné měření bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, který byl ověřen v Českém metrologickém institutu dne 22. 9. 2015. Ověřovací list č. 8012-OL-70274-15 osvědčil ověření tohoto rychloměru platné do 21. 9. 2016. V době spáchání přestupku (dne 7. 4. 2016) byl tedy rychloměr způsobilý měřit rychlost vozidel. Výrobní číslo rychloměru se shoduje s výrobním číslem uvedeným v záznamu o přestupku, vytištěném z rychloměru. Měření prováděli policisté zařazení k výkonu služby u dopravního inspektorátu Policie ČR. Rychlost předmětného vozidla byla změřena při výkonu služby, který dle úředního záznamu ze dne 7. 4. 2016 spočíval v měření nejvyšší dovolené rychlosti na ulici Grymovská v obci Prosenice. Místem měření byla dle citovaného úředního záznamu za fotbalovým hřištěm u odbočky ke garážím ve směru jízdy měřených vozidel, směrem z obce Prosenice.
72. Ze záznamu o přestupku pořízeného rychloměrem automaticky se podává z fotografie daného vozidla a místa, kde bylo měreno, že jde o rovný přehledný úsek, ve směru jízdy vozidla za pravotočivou zatáčkou, počasí je slunečné, je jasno a viditelnost výborná. Mezi vozidlem a rychloměrem není žádná překážka. Za vozidlem je v protisměru viditelná před vícepatrovou budovou zákazová dopravní značka a je na ní čitelný nápis „33 t“. Stejně tak je částečně čitelná registrační značka vozidla, která je po přiblížení čitelná zcela zřetelně. Na snímku není zobrazeno žádné jiné vozidlo, a to ani v jednom jízdním pruhu.
73. Přílohou úředního záznamu je fotografie změřeného vozidla, jehož podoba a registrační značka se shodují s vozidlem v záznamu z rychloměru. Na snímku je zobrazen z přední strany i řidič vozidla (celá jeho postava), který stojí vedle přední levé části vozidla. V pozadí vozidla a řidiče je fotbalové hřiště.
74. Ručně psané oznámení o přestupku žalobce nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil. Žalobce byl ztotožněn na základě předložených dokladů, v úředním záznamu je uvedena adresa jeho trvalého pobytu, přechodného pobytu a telefonní číslo. Podle úředního záznamu nejelo od změření vozidla po jeho zastavení v místě žádné jiné vozidlo a od změření do zastavení měli policisté změřené vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu, vozidlo nikde jinde po tu dobu nezastavilo. Nedošlo k žádné chybě měření ani měřicího přístroje. Řidič byl ve vozidle sám, což je patrné i z fotografie zastaveného vozidla s řidičem, neboť je vidět i dovnitř vozidla.
75. Soud na základě popsanych důkazů, které sloužily jako podklady rozhodnutí magistrátu, dospěl ke shodným skutkovým zjištěním a závěrům, potažmo závěrům právním a nepochybuje o tom, že předmětný přestupek byl spáchán, že se ho dopustil žalobce, že byly naplněny všechny znaky přestupku a že jsou **nedůvodné námitky týkající se zjištění skutkového stavu**.
76. Jako nedůvodnou shledal soud námitku, že nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru. Je pravdou, že záměrný kříž je na fotografii v záznamu z rychloměru středovou částí umístěn před vozidlem. To však soud neshledal jako pochybení, protože pokud by k chybě při měření došlo, rychloměr by ho vůbec neprovedl.

77. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii uprostřed snímku a viditelnost byla perfektní.
78. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi, vozidlo by nebylo v rámci dosahu záměrného kříže nebo by byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“*
79. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona o metrologii, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz, dále nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11). Soud dává zapravdu žalovanému, že pokud chtěl žalobce relevantně zpochybnit dané měření, měl si vyžádat ověření nebo kalibraci měřidla podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii a výsledek tohoto měření magistrátu nebo žalovanému či soudu předložit.
80. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že listina předložená žalobcem, označená jako „**Vyjádření k danému přestupku**“, údajně vydaná Českým metrologickým institutem dne 27. 11. 2015, je jako důkaz nadbytečná, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a bylo možné z něj vyvodit skutkové a právní závěry. Pochybnosti do zjištěného skutkového stavu tato listina vnést nemohla, neboť se nevztahuje k projednávanému přestupku (ze dne 7. 4. 2016), byla vydána dříve (dne 27. 11. 2015). Dále není z vyjádření vůbec zřejmé, jaké podklady byly k vyjádření poskytnuty. O pravosti listiny, která je obyčejnou přílohou datové zprávy, nijak neověřenou, by bylo možno rovněž pochybovat. Obecné tvrzení v listině nesplňovalo charakter odborného vyjádření, které by mělo vést k dalšímu dokazování, včetně ověřování pravosti listiny a jejího užití v jiném správním řízení, když na druhé straně stojí originální vyjádření užitá řádně jako důkaz ve správním a soudním řízení (sp. zn. 76 A 27/11). Pochybnosti o popsání listiny vyvolává i právní hodnocení důkazu. Relevantním obsahem odborných vyjádření a znaleckých posudků jsou

toliko skutková zjištění a závěry, nikoli právní. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že další dokazování ohledně zjištění správnosti měření bylo nadbytečné.

81. Žalobce překročil rychlost v obci o 43 %, takřka dvojnásobně, a to jeho vozidlu byla změřena rychlost po vyjetí ze zatáčky. Žalobce tak dokonce překročil i rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec, tj. 90 km/h. Žalobce rychlostí 93 km/h v obci porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.
82. Vzhledem ke všemu uvedenému jako nedůvodnou shledal soud námitku, že **nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru**. Mimo otázku polohy záměrného kříže nic nenasvědčovalo tomu, že by došlo k takové chybě měření, že by bylo třeba provádět další dokazování, např. návodem k rychloměru, ať již ve správním nebo soudním řízení. V odkazované právní věci s vyjádřením ATS-TELCOM PRAHA, a. s., z předmětného shora citovaného vyjádření plyne, že měření by neproběhlo, pokud by došlo při (sekvenci) měření k jakékoli chybě a dle soudu je tento závěr použitelný i v přezkoumávaném případě.
83. Jako nadbytečné shledal soud shodně se správními orgány další dokazování, které by mělo blíže zkoumat pravost záznamu z rychloměru, zejména fotografie vozidla. Magistrát sice uvedl, že registrační značka vozidla na fotografii je nečitelná, avšak i přes částečný odlesk od slunce, odrážející se vedle registrační značky (na obrázku vpravo), je část registrační značky čitelná. Plně čitelná je registrační značka po přiblížení na druhém a třetím výřezu ze snímku. Tento důkaz byl hodnocen ve spojení s úředními záznamy a oznámeními přestupku, kdy podstatný je skutkový stav zjištěný z fotografie žalobce a jím řízeného vozidla, kde je vozidlo shodné s tím, které je na snímku z rychloměru a registrační značka se shoduje s registrační značkou, opakovanou celkem čtyřikrát v záznamu na rychloměru (jednou v tabulkové části a třikrát na fotografiích – originálu a na dvou výřezech). Navíc byla registrační značka uvedena dále podle dokladů, potřebných pro řízení vozidla a předložených žalobcem policistům, v úředních záznamech. Všechny tyto důkazy jednotlivě i v souhrnu osvědčily jednoznačně, že o registrační značce vozidla a totožnosti jeho řidiče nebylo pochyb.
84. Policisté uvedli v záznamech, že žádné jiné vozidlo od změření předmětného vozidla do jeho zastavení v místě nejelo a soud, stejně jako správní orgány, nemá důvod pochybovat o tomto tvrzení. Policisté provedli měření a záznamy při výkonu své pravomoci a služby a v daném případě se nevyskytla žádná skutečnost či indicie, která by k pochybnostem vedla. Přestupek byl zdokumentován záznamem z rychloměru a vozidlo a řidič navíc další fotografií, a nešlo ani o přestupek zjištěný například videokamerou bez zastavení řidiče anebo viditelný pouhým okem policisty, čímž se objektivita zjištění zvyšuje.
85. Jistotu o skutkovém stavu nadto posílila výpověď zasahujícího policisty, která byla zcela přesvědčivá. Svědek dodal, že byl k obsluze rychloměru proškolen, což doložil patřičným osvědčením. Žalobce během celého správního a soudního řízení uvěřitelným způsobem jeho výpověď nijak nezpochybnil. Výpověď policisty byla zcela v souladu s ostatními podklady rozhodnutí. Proto se v daném případě soud neztotožňuje s názorem žalobce, že vadou je neprovedení výsledku druhého zasahujícího policisty a neprovedení důkazu originálním výstupem z rychloměru. Vzhledem k dostatečnému zjištění skutkového stavu by bylo takové dokazování nadbytečné.

86. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se **výpovědi policistů považují za věrohodné**, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.
87. Proto nebyla důvodná námitka žalobce, že nebylo vyvráceno jeho tvrzení o **záměně vozidel**. Dokazováním provedeným magistrátem a popsáním a vyhodnocením v napadených rozhodnutích a výše nebylo možné dospět k jinému závěru, než že vozidlo žalobce bylo právě tím změřeným a jediným bez možnosti záměny. Ostatně, žalobce neuvedl žádná tvrzení, kde se v tu dobu nacházel, proč byl vyfotografován i s vozidlem a předložil svoje doklady o osobě a vozidle (včetně údajů o jeho majiteli, včetně svého telefonního čísla), proč se od počátku nehájil (již po zastavení policisty - do oznámení se nijak nevyjádřil), proč udělil plnou moc a poté se jeho zmocněnkyně nijak k přestupku při jednání nevyjadřovala a při dalším jednání další zmocněnec nekladal svědku otázky atd., natož aby tato svá tvrzení prokázal. Jistě je způsob obhajoby na vůli obviněného, avšak *obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci žalobce uplatnil své námitky až po provedení ústního jednání a rozvinul je pak až v odvolání a žalobě. Pak neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu správního a přezkumného odvolacího a soudního řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se pak jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

88. Lichá je námitka nedostatečného uvedení **místa spáchání přestupku**. Soud shledává jako dostatečné označení „*v obci Prosenice na ulici Grymovská v blízkosti hřiště ve směru jízdy z obce*“. Na záznamu z rychloměru je vyznačena vzdálenost vozidla v okamžiku změření 168,5 m od rychloměru, který byl umístěn v místě, kde byl žalobce zastaven. Toho si žalobce musel nepochybně všimnout, když s ním policisté přestupek začali projednávat. V tomto místě byl žalobce fotografován i s vozidlem. Obhajoba žalobce svědčí o tom, že fotografii z rychloměru pečlivě studoval, jelikož se podrobně vyjadřuje k poloze záměrného kříže a čitelnosti registrační značky. Kopie všech listin ze správního spisu včetně fotografií byly předány zmocněnkyni žalobce dne 15. 6. 2016, což zmocněnkyně stvrdila svým podpisem a na podklady ze spisu reagovala písemným vyjádřením dne 20. 6. 2016. Zcela liché je pak tvrzení žalobce, že vůbec není jasné, v jaké vzdálenosti od hřiště byla rychlost vozidla změřena. Ostatně, žalobce se ohledně místa změření velice dobře orientoval, což dokládá jím doložená mapa k odvolání, na které sám vyznačil vzdálenost 305 m mezi stanovištěm policejní hlídky a polohou vozidla při změření. Nad rámec rozhodnutí však soud poukazuje na to, že je známo, že snímky z rychloměru se jeví na první pohled z hlediska vzdálenosti zkreslené. Pro úplnost soud poukazuje na to, že označení vzdálenosti žalobcem je v mapce v odvolání chybné, neboť vycházel z nesprávných vstupních údajů (nevzal na fotografii z rychloměru v potaz fotografii levostranného plotu s poutačem, která je umístěna u hřiště, a oplocení na protilehlé straně komunikace a to, že rychloměr určí vzdálenost automaticky jakožto ověřené měřidlo). Ze souhrnu výše uvedených důvodů považoval soud za nadbytečné provádět další dokazování výsledkem policisty obsluhujícího rychloměr a návodem k obsluze.
89. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*
90. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku „*na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)*“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry. Tak Nejvyšší správní soud aproboval užití místních znalostí policisty, správními orgány a soudy, což je použitelné i pro posuzovaný případ.

91. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016–31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: „Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Draženov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.“ Pokud Nejvyšší správní soud uznal jako dostačující tento popis místa spáchání přestupku, tím spíše je dostačující popis místa spáchání přezkoumávaného přestupku.
92. Nedůvodná je námitka žalobce, že v předmětném místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/h. Soud vzal za prokázané z výpovědi svědka Krejčířika, zasahujícího policisty, že v místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, stanovena obecnou právní úpravou (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a že provedli kontrolu označení začátku a konce obce dopravními značkami a tyto byly v pořádku. Tato svědecká výpověď plně odpovídá podkladům rozhodnutí – oznámením přestupku a úředním záznamům i výstupu z rychloměru. Tak byl ohledně nejvyšší dovolené rychlosti skutkový stav postaven najisto a nebyly o něm žádné důvodné pochybnosti. Proto nebylo třeba ve správním ani soudním řízení provádět ohledání místa ani jiné dokazování.
93. Podle žalobce se **sankce zákazu řízení motorových vozidel** má vztahovat pouze na skupinu, do níž patří vozidlo řízené při spáchání přestupku.
94. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích se ve stanovených případech uloží zákaz činnosti, spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tak, že řídil motorové vozidlo a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 43 km/h. Činnost, při které se přestupku dopustil, bylo řízení motorového vozidla. Zákon jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu. Není proto podstatné, jakým vozidlem, které kategorie, se přestupce předmětného přestupku dopustil. Jiný výklad, předestřený žalobcem by totiž zcela popíral preventivní funkci zákazu činnosti. Správní orgán ostatně ani neměl jinou možnost než uložit sankci zákazu řízení motorových vozidel bez ohledu na rozlišování jejich jednotlivých skupin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, bod 39).
95. Podle žalobce správní orgány pochybily, když ve vztahu k zavinění toliko uvedly, že postačí zavinění z nedbalosti. Obecně je možné dát žalobci za pravdu, že zavinění má být předmětem dokazování a úvah správního orgánu. Podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupek je přitom podle § 4 odst. 1 písm. b) zmíněného zákona spáchán z nevědomé nedbalosti, pokud pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Kritériem je tedy zachování potřebné míry opatrnosti pachatelem, přičemž je třeba zohlednit objektivní a subjektivní hledisko. Objektivní kritérium vyplývá v daném případě z předpisů o pravidlech provozu na pozemních komunikacích. Jedná-li se o hledisko subjektivní, je zřejmé, že z pachatelových zkušeností (řidičské oprávnění od roku 1995) a znalostí (požadované znalosti na získání řidičského oprávnění) vyplývá, že byl schopen vynaložit potřebnou míru opatrnosti

v tomto konkrétním případě. Žalobce se pohyboval v hustě zastavěné části obce, tato skutečnost i viditelnost byla podle fotografií, jimiž byly důkazy provedeny, perfektní, oční vadu žalobce nenamítal a jak je zjevné z fotografie pořízené Policií České republiky, neměl dioptrické ani sluneční brýle. Ostatně, je obecnou povinností žalobce jakožto řidiče nezúčastnit se provozu na pozemních komunikacích, pokud by vzhledem ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohl ohrozit bezpečnost tohoto provozu a nemohl se řídit dopravními značkami apod. (srov. § 3 odst. 1 věta první a dále obdobně § 4 zákona o silničním provozu).

96. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro **absenci bodového postihu** ve výroku, je nedůvodná.
97. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.
98. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.
99. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.
100. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
101. Neopodstatněná je obecná žalobní námitka **nepřiměřenosti sankcí, porušení zákazu dvojího přičítání a nedostatečného odůvodnění sankcí**. Žalobci byla uložena pokuta 5 500 Kč a magistrát její uložení podrobně odůvodnil a přitom přihlédl k závažnosti spáchaného přestupku a ke všem jeho potřebným okolnostem stanoveným příkladným výčtem v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (viz podrobné zjištění z odůvodnění rozhodnutí magistrátu v bodě 52). Zásada dvojího přičítání nebyla při jejím uložení porušena, magistrát ke znakům potřebným k naplnění skutkové podstaty přestupku při určení výše pokuty a délky zákazu činnosti nepřihlížel, jak se podává z odůvodnění rozhodnutí magistrátu. Ba právě naopak, magistrát uvedl, že přihlédl ve prospěch žalobce k tomu, že překročil stanovenou skutkovou podstatu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více) pouze o 3 km/h. I s ohledem na ostatní posuzované okolnosti stanovil pokutu ze zákonem

stanoveného rozpětí 5 000 Kč až 10 000 Kč ve výši 5 500 Kč, tedy při samé spodní hranici sazby, a zákaz činnosti v nejnižší možné době na šest měsíců (ze zákonem stanoveného rozmezí šest až jeden rok).

102. Závěrem soud konstatuje, že se ztotožnil se zjištěním skutkového stavu správními orgány a jejich skutkovými a právními závěry a úvahami.

103. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015-35, „[p]rokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. (...)“

104. Stejně jako ve výše citovaném rozhodnutí, i v nyní projednávaném případě vycházely správní orgány ze shodných tvrzení zakročujících policistů o průběhu silniční kontroly pachatele přestupku. Proti těmto shodným tvrzením vznesl žalobce námitky, které ovšem měl namítnat přímo při kontrole policejní hlídkou. Neučinil-li tak a byl-li pasivní, v důsledku objektivní okolnosti (běh času) již správní orgány nebyly s to tuto skutečnost zpětně vyšetřit. Žalovanému ani magistrátu tudíž nelze vytýkat, že dále nevyšetřoval namítané skutečnosti a že se odkazem na provedené dokazování jakožto dostačující omezil na úvahy popsané výše.

105. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016–40, uvedl: „[p]okud takový řidič obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“ Podle rozšířeného senátu rovněž „[v] řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Věrohodnost důkazů se však žalobci zpochybnit nepodařilo, naopak došlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu v souladu s výše citovanými judikatorními závěry.

106. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. prosince 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně